

Mere blod end mælk

Marcus fik fra det ene bryst mere blod end mælk. Men han tog ikke på. Sundhedsplejersker fik os til at føle, at vi ikke kunne læse vores barns behov. Jeg følte, jeg var en dårlig mor, der ikke kunne finde ud af, hvornår mit barn trængte til mad - og hvor meget. Lægens konklusion var, at Marcus var en "langsom starter" og at han nok skulle komme efter det.

Marcus blev ammet, og alt gik fint, mens vi var på fødeklinikken. Jeg fandt selv ud af, hvordan Marcus skulle lægges til, og han suttede godt - faktisk FOR godt, for jeg fik ødelagt begge brystvorter, og Marcus fik fra det ene bryst mere blod end mælk.

Det gav mig en ordentlig tudetur på fjerde dagen, og jeg søgte råd hos personalet - men ak! Det eneste råd var, at jeg skulle fortsætte med at amme, for så blev brystvorten hærdet.

Eventuelt kunne jeg skære en citron over og putte citronsaft på brystvorten...(Og det var da LIGE, hvad jeg havde lyst til - AV!)

Da jeg spurgte, om jeg kunne få sådan nogle plastikdimser til at sætte over brystvorten, var svaret kategorisk NEJ, for brystvorten skulle jo hærdes, og desuden var det nemmere for barnet at sutte på brikken, så når man fjernede brikken, ville barnet have svært ved at finde ud af at sutte direkte på brystet igen.

Da min mand kom og fandt mig opløst i gråd og med en blodig brystvorte, tog han affære og fik endelig en sygehjælper til at udlevere en suttebrik, så jeg kunne amme Marcus uden at have alt for ondt.

Udskrivningssamtalen foregik i plenum, og vi fik en masse gode råd omkring vores egen kost, når vi nu skulle amme, samt råd om hvordan vi kunne blive ved med at amme (fx at hvis mælkeproduktionen faldt, så skulle vi bare malke ud, så ville det stimulere den til at stige igen).

Sutteflasker? - ikke tale om!

Der blev på intet tidspunkt nævnt noget om sutteflasker - bortset fra, at vi KUNNE give lidt vand på flaske, hvis det blev alt for varmt i vejret. Men ikke for meget, for børnenes hovedernæring var jo modermælken, og det var først og fremmest den, de skulle leve af.

Efter hjemkomsten gik det ligeledes fint med amningen - Marcus suttede, og jeg hyggede mig med at amme. Så kom første besøg af sundhedsplejersken...

Marcus og jeg selv blev rost for, at det gik så fint med amningen. Marcus var ganske vist ikke endnu kommet op på sin fødselsvægt,

men der var jo heller ikke gået 14 dage endnu.

En uge efter første besøg kom sundhedsplejersken igen - og så startede rumlen... Marcus var stadig ikke kommet op på sin fødselsvægt og var ret tynd, selv om jeg ammede i 1-2 timer pr. gang - og det betød, at Marcus skulle eftermades med en sutteflaske med 50 ml Blå Allomin.

Sundhedsplejersken ville gerne have Marcus checket igen en uge senere men måtte bede en kollega om at tage over, da hun ikke kunne komme selv. På dette tidspunkt blev både jeg og min mand urolige, men besluttede, at det nok skulle gå alt sammen.

Ca. 14 dage efter første sundhedsplejerske-besøg fik vi så besøg igen - denne gang af vores sundhedsplejerskes kollega. Hun var heller ikke tilfreds med det Marcus havde taget på i den forløbne uge. Amningen skulle altså fortsat suppleres med 50 ml Blå Allomin på flaske.

Jeg - en dårlig mor

Den måde sundhedsplejersker havde reageret på, fik os til at føle, at vi nærmest blev anklaget for ikke at kunne læse vores barns behov. Jeg følte, jeg var en dårlig mor, der ikke kunne finde ud af, hvornår mit barn trængte til mad - og hvor meget.

Efter den sidste sundhedsplejerskes besøg besluttede jeg, at der måtte gøres et eller andet, for noget måtte der jo være galt, siden min søn ikke tog nok på.

Enten var der noget galt med min mælk - eller også var der noget galt med amningen - eller også var der noget galt med Marcus. Den mulighed at der slet ikke var noget galt - var jo også til stede. Så jeg valgte at kontakte den praktiserende læge, som heldigvis havde -

Aftenkonsultation den dag.

Vi tog Marcus med op til lægen, som undersøgte Marcus - målte ham og vejede ham - læste sundhedsplejerskernes kommentarer i Barnets bog.

Lægens konklusion var, at Marcus var en langsom starter - altså et barn, der ikke tager så meget på til at begynde med, men som nok skal komme efter det i løbet af forholdsvis kort tid. Og så sagde lægen, at vi ikke skulle være urolige - der var ikke noget galt med Marcus, heller ikke med min mælk, og heller ikke med den måde, som jeg ammede på. Han anbefalede dog, at jeg stadig supplerede med modernælkserstatning - og eventuelt øgede mængden af denne lidt efter lidt.

Lægebesøget gjorde os rolige igen. Men måske havde al den tumult

påvirket mig - i hvert fald blev der mindre og mindre mælk (trods assistance fra en malkemaskine), så Marcus måtte have mere og mere modermælksersatning.

Mælken slap op

Da Marcus var fem en halv uge gammel slap min mælk helt op, så Marcus måtte gå helt over til ersatning på flaske. Og det fortsatte han så med.

Vores læge fik ret - Marcus VAR en langsom starter, så han kom fint efter det med vægten i løbet af en måneds tid. Men lægen har siden givet mig ret i, at der jo nok ikke var tilstrækkelig næring i min mælk...